

ся вѣчно прозява, да ты приспива на мекж-тж мнѣ по-стелкж въ сладкѣ снѣ но ахъ! въ тѣзи сжщж-тж минутж виждамъ необыкновеннж свѣтлинж въ тмнж-тж моиж стаиж, гледамъ търкала като огненны ся завѣртѣхж около мене — и тряскъ и бляскъ, и най послѣ о! чудо! явява ми ся твой-тѣ образъ съ неописаннж красотж, съ неописанно величїе! очи тѣ ти лщжтж като слнще, устны-тѣ ти ся аленїжтж като утренна зора, ты ся усмихнувашъ, и азъ въ вѣсторгъ-тѣ си слушамъ сладкозвучны-тѣ твои думы: “ продлжавай дѣлото си, любезный мой прѣвнуче, „ Ей, ще продлжавамъ, почитаема моя прѣбабо, ще бждж творецъ-списатль като ся вѣоржжж юнашкы съ перо-то, ще напишж исторїиж-тж на Невнжкж Болярскж-тж дѣщериж. — Нѣ прѣди това трѣбва ми да си отдѣхнж, понеже вѣсторгъ-тѣ въ който мя увлече твое-то появяванїе, умори душевны-тѣ мы силы, за туй въ нѣколко минуты оставямъ перо-то, а тѣзи написаны редовце нека бжджтж встѣпванїе въ исторїиж-тж, или предисловіе-то ми.

Въ престолный градъ на нѣкогашно-то Българско царство, въ велико Търново, живѣялъ Боляринъ-тѣ Тихомиръ, благороденъ пледъ на Българскы-тѣ князове въ Влашко, человекъ богатъ, уменъ, и вѣренъ царскый Свѣтникъ. Той по Българскый обычай былъ голѣмъ гостолубецъ, и владѣялъ много мѣста въ Влашко и въ Българїиж, и не былъ обидникъ и грабитель, но покровитель и защитникъ на свои-тѣ бѣдны съотечественницы, — за кое-то сега въ наши-тѣ просвѣщенны врѣмена, може бы всякой да не повѣрува, но кое-то въ тогашны-тѣ времена не ся оброяло за рѣдкость. Царь-тѣ го наричалъ десно-то ми